

SỐ 757

PHẬT THUYẾT THÂN MAO HỖ THỤ KINH

Hán dịch: Đời Tống, Sa-môn Duy Tịnh.

QUYỂN THƯỢNG

Tôi nghe như vậy:

Một thuở nọ, Đức Phật cùng với chúng Tỳ-kheo tụ hội nơi rừng Tối thắng, thuộc thành Tối thắng nước Tỳ-xá-ly. Bấy giờ, trong thành ấy có người con của một trưởng giả tên là Thiện Tinh, lìa bỏ Phật pháp, chưa bao lâu ông ta dùng nhiều cách để phỉ báng Phật, Pháp, Tăng, nói: “Sa-môn Cù-đàm hãy còn không có pháp tối thượng trong loài người, huống chi là chứng đắc tri kiến thù thắng của bậc Thánh! Đây là đi vào chỗ luận nạn, ông ta chỉ vì hàng Thanh văn giảng nói các pháp. Những điều ông ta tìm cầu và tu tập là do biện tài của chính mình, cùng chỗ hiểu biết không đúng mà cho là đã chứng đắc. Pháp của ông ta giảng nói lẽ đâu có thể dẫn đến giải thoát, dứt hết mọi biên vực của khổ?” Bấy giờ, đã đến lúc thọ thực, Tôn giả Xá-lợi-tử liền đắp y ôm bát vào đại thành Tỳ-xá-ly, theo thứ tự khát thực, Tôn giả đã nghe Thiện Tinh dùng đủ cách để phỉ báng Phật, Pháp, Tăng. Sau khi khát thực xong, Tôn giả Xá-lợi Tử trở về chỗ cũ, ngo traị, thu dọn y bát, rửa chân rồi đi đến lạy sát chân Đức Phật và lui qua một bên, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Hôm nay vào đại thành Tỳ-xá-ly khát thực, con nghe Thiện Tinh dùng đủ mọi cách phỉ báng Phật, Pháp, Tăng với lời lẽ: “Sa-môn Cù-đàm đối với loài người hãy còn không có pháp tối thượng, huống chi là chứng được tri kiến thù thắng của bậc Thánh! Đây là đi vào chỗ luận nạn, ông ta chỉ vì hàng Thanh văn giảng nói các pháp. Những điều ông ta tìm cầu và tu tập là do nơi biện tài và sự hiểu biết không đúng của mình mà cho là đã được chứng đắc. Pháp của ông ta giảng nói lẽ nào có thể dẫn đến giải thoát, dứt hết mọi biên vực của khổ?” Bạch Thế Tôn! Thiện Tinh kia xả bỏ Phật pháp, đến nay chưa bao lâu mà đã nói ra những lời như vậy.

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Xá-lợi Tử:

–Này Xá-lợi Tử! Ông nay nên biết, Thiện Tinh con nhà trưởng giả kia là người rất xấu ác, tự che giấu tội lỗi của mình. Do che giấu, phỉ báng Phật, Pháp, Tăng nên mới phát ngôn như vậy. Này Xá-lợi Tử! Ông nghe Thiện Tinh nói ra những lời phi nghĩa để phỉ báng với lời lẽ cho rằng: “Sa-môn Cù-đàm chỉ vì hàng Thanh văn mà giảng nói các pháp, lẽ nào có thể dẫn đến giải thoát, dứt hết mọi biên vực của khổ!” Ông hãy nghe cho kỹ! Ta sẽ lược nói về việc này.

Này Xá-lợi tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của Ta không có lòng tin đầy đủ là Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn, đầy đủ mười tôn

hiệu. Đối với sự việc như thế, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết nhưng vì không có lòng tin mới phát ngôn: “Sa-môn Cù-đàm đối với pháp tối thượng trong loài người hãy còn không có, huống chi là chứng đắc tri kiến thù thắng của bậc Thánh! Đi vào chỗ luận nạn, ông ta chỉ vì hàng Thanh văn giảng nói các pháp. Những điều ông ta tìm cầu và tu tập là do biện tài và trí hiểu biết không đúng của mình mà cho là đã chứng đắc.” Do sự nhận thức sai lầm ấy mà phỉ báng liên tục, nên mau đọa nơi địa ngục như gánh nặng bị rớt. Như các Bí-sô Thanh văn đều học đầy đủ về giới, định, tuệ, nhưng ít chuyên cần gắng sức, đạt được trí, chứng quả không cho đó là khó, thì hạng người này bị đọa vào đường ác cũng như vậy.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, ở nơi thanh vắng, đi, đứng, nằm, ngồi luôn xa lìa chỗ ồn náo, tất cả những vật được cúng dường như phòng xá, đồ nằm... đều không để ý đến. Đối với những việc ấy, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, do không tin nên mới phát ngôn phỉ báng. Vì nhận thức sai lầm, nên ông ta phỉ báng liên tục mà mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, lìa dục dứt tội, lìa bỏ các pháp bất thiện, có tâm có tứ lìa sinh hỷ lạc, chứng Sơ thiền. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không có lòng tin nên mới phát ngôn phỉ báng như vậy. Do nhận thức không đúng, nên ông ta phỉ báng liên tục mà mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác đã chấm dứt tâm tứ, trong và ngoài đều thanh tịnh, tâm cảnh nhất như, khiến tâm không tứ định sinh hỷ lạc chứng được Thiền thứ hai. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin nên ông ta mới phát ngôn phỉ báng như thế. Do nhận thức này mà phỉ báng liên tục, nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác đã lìa bỏ hỷ tham, chánh tri đúng như thật, tu tập xả niệm thân thọ diệu lạc, lìa bỏ tưởng tham, như bậc Thánh đã quán hành xả niệm, lìa hỷ diệu lạc chứng được Thiền thứ ba. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin nên ông ta mới phát ngôn phỉ báng như thế. Do nhận thức như thế mà ông ta phỉ báng liên tục, nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác đều đoạn trừ khổ lạc, xa lìa tất cả hai pháp duyệt hỷ, trừ bỏ tưởng về khổ lạc, đạt xả niệm thanh tịnh chứng được Thiền thứ tư. Đối với sự việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết như vậy, vì không tin, ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy mà ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, vượt qua các sắc tưởng, lìa tưởng đối ngại. Với tất cả tưởng không khởi tác ý, duyên vào vô biên không cho là hành tưởng, chứng định Không vô biên xứ. Đối với sự việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết. Vì không tin nên ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Ngoài ra, chỗ chứng đắc về chín định thứ lớp cũng lại như vậy.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác đối với xứ phi xứ đều nhờ trí lực của mình, tất cả đều nhận biết đúng như thật, nên Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với sự việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin nên ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức này, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác đối với tất cả đạo đã hành trì và đạt được đều bằng chánh trí thấu tỏ đúng như thật. Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với sự việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin nên ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, đối với tất cả cảnh giới, vô số thế giới đều dùng chánh trí thấu đạt đúng như thật. Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin, ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, đối với các hữu tình có lòng tin khác nhau, đều dùng chánh trí nhận biết rõ đúng như thật tất cả. Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin nên ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức này, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, đối với các căn sai khác của tất cả hữu tình đều dùng chánh trí đều thấu tỏ đúng như thật tất cả. Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với sự việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết như vậy, vì không tin nên ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức này, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, đối với các nghiệp và tuổi thọ mà tất cả hữu tình đã tích tập, đều dùng chánh trí nhận biết rõ đúng như thật. Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với việc ấy, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin nên ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức này, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, đối với tất cả thiên định, Tam-ma-địa giải thoát, Tam-ma-bát-đề, khi khởi nhiễm hay tịnh, đều dùng chánh trí thấu tỏ đúng như thật. Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin, ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, với Thiên nhân thanh tịnh hơn mắt mọi người, nên có thể quan sát tất cả các thứ xấu đẹp, sinh diệt của chúng sinh trên thế gian, giàu hay nghèo đều tùy theo nghiệp của họ mà nhận lấy. Nếu có hữu tình nào với

thân, khẩu, ý tạo ra nghiệp bất thiện, mắng nhục bậc Hiền thánh, làm những việc tà kiến, nhân đấy mà chứa nhóm những nghiệp tà kiến, sau khi qua đời sinh vào đường ác bị đọa vào địa ngục. Nếu các hữu tình, với thân, khẩu, ý tạo nhiều nghiệp thiện, không hủy nhục bậc Hiền thánh, làm việc đúng theo chánh kiến, nhân đấy mà chứa nhóm các nghiệp chánh kiến, sau khi qua đời sinh vào đường lành nơi cõi trời. Với Thiên nhân, Như Lai dùng chánh trí thấy biết tất cả. Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin, ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, với tất cả đời trước, nhờ năng lực của trí nên đều nhớ rõ. Nghĩa là có thể biết một, hai, ba, bốn, năm đời, hoặc mười, hai mươi đời, cho đến một trăm đời, một ngàn đời, trăm ngàn đời, vô số trăm ngàn đời. Những sự việc trong các đời này thành hoặc bại, xưa họ như vậy, tên như vậy, dòng tộc như vậy, hình tướng như vậy, ăn uống như vậy, tuổi thọ như vậy, khổ vui như vậy, chết đây sinh kia, diệt kia sinh đây, tất cả sự việc như vậy Như Lai đều dùng chánh trí nhớ nghĩ đúng như thật, đều thấu rõ tất cả. Như Lai đã thành tựu trí lực như vậy. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin, ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, đã diệt sạch các lậu, vô lậu được tăng trưởng, tâm hoàn toàn giải thoát, tuệ hoàn toàn giải thoát. Với pháp như vậy là nhờ trí lực thông suốt chứng đắc thành tựu.

Này Xá-lợi Tử! Như Lai đầy đủ mười Lực như vậy. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin, ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con nhà trưởng giả kia ở trong pháp của ta không có đầy đủ lòng tin là Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, thành tựu bốn Vô sở úy, biết rõ cảnh giới của bậc Thánh, ở giữa đại chúng gầm lên tiếng sư tử, chuyển đại pháp luân, còn các Sa-môn, Bà-la-môn khác đều không thể chuyển được.

Thế nào là bốn Vô sở úy?

1. Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác chứng đắc Nhất thiết trí, không một pháp nào mà không nhận biết, ở trong đại chúng nói như vậy: “Ta được an lạc, không còn lo sợ, thấu tỏ đúng như thật về cảnh giới của bậc Thánh, gầm vang tiếng sư tử, chuyển đại pháp luân. Ngoài ta ra không ai có thể chuyển được, ta không thấy Sa-môn, Bà-la-môn, Trời, Người, Ma, Phạm nào sánh bằng.”

2. Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác đã diệt sạch các lậu. Ở trong đại chúng nói rằng: “Ta được an lạc, không còn lo sợ gì cả, thấu tỏ đúng như thật về cảnh giới của bậc Thánh, gầm vang tiếng sư tử chuyển đại pháp luân. Ngoài ta ra, không ai có thể chuyển được, ta không thấy Sa-môn, Bà-la-môn, trời, người, ma, phạm nào sánh bằng.”

3. Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác vì các Thanh văn tùy pháp hành mà giảng nói rõ về nẻo tu tập, hành hóa, như đã nói rộng ở trước về chỗ chứng đắc tối thượng. Ở trong đại chúng nói rằng: “Ta nói tham dục là pháp làm chướng ngại đọa, ta được an lạc, không lo sợ gì cả, thấu tỏ đúng như thật về cảnh giới của bậc Thánh, gầm

vang tiếng sư tử chuyển đại pháp luân. Ngoài ta ra không ai có thể chuyển được, ta không thấy Sa-môn, Bà-la-môn, Trời, Người, Ma, Phạm nào sánh bằng.”

4. Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác giảng nói pháp chánh đạo cho các Thanh văn, chủ yếu là diệt tận các khổ não. Ở trong đại chúng nói rằng: “Ta được an lạc, không lo sợ gì cả, thấu tỏ đúng như thật về cảnh giới của bậc Thánh, gầm vang tiếng sư tử chuyển đại pháp luân. Ngoài ta ra không ai có thể chuyển được, ta không thấy Sa-môn, Bà-la-môn, Trời, Người, Ma, Phạm nào sánh bằng.”

Này Xá-lợi Tử! Như Lai có đầy đủ bốn Vô sở úy như vậy. Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin, ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Ở thế gian có tám chúng:

1. Chúng Sát-đế-lợi.
2. Chúng Bà-la-môn.
3. Chúng Trưởng giả.
4. Chúng Sa-môn.
5. Chúng trời Tứ Đại vương.
6. Chúng trời Đao-lợi.
7. Chúng ma.
8. Chúng Phạm thiên.

Này Xá-lợi Tử! Xưa kia ta từng đến trong vô số trăm ngàn hội Sát-đế-lợi, hình tướng của chúng hội đó như thế nào thì ta cũng hiện lên hình tướng giống như họ. Ánh sáng của chúng hội ấy như thế nào thì ta cũng hiện đầy đủ tướng ánh sáng như họ. Chúng hội ấy đem giáo pháp của mình ra nói thì ban đầu ta cũng nói pháp như họ, nhưng sau đó thì giảng nói pháp tối thắng hơn họ. Mặc dù ta giảng nói như vậy, nhưng chúng ấy không thể nào hiểu biết được. Vì nhân duyên đó mà chúng ấy nghi ngờ cho rằng: “Người vừa nói pháp là Sa-môn hay Bà-la-môn, hay Trời, Người, Ma, Phạm nói?” Sau đó, ta nói pháp tối thắng cho họ, rồi chỉ dạy những điều lợi hỷ để ứng hợp với họ. Sau khi chỉ dạy những điều lợi hỷ, ta liền ẩn thân không hiện ra nữa. Tuy ta ẩn thân tướng như vậy mà chúng ấy không ai hay biết. Chúng lại nghi rằng: “Người vừa ẩn thân đó là Sa-môn hay Bà-la-môn, hay Trời, Người, Ma, Phạm?” Này Xá-lợi Tử! Lúc ta hiện thân tướng giống như họ mà họ vẫn không thể thấy ta, thì làm sao hơn ta được. Pháp tối thượng được nói khi ấy là Tri kiến thần thông tối thắng.

Này Xá-lợi Tử! Xưa kia ta từng đến trong hội Bà-la-môn vô số trăm ngàn lần. Hình tướng của chúng ấy như thế nào thì ta cũng hiện hình tướng giống như họ. Ánh sáng của chúng hội ấy như thế nào thì ta cũng hiện đầy đủ tướng ánh sáng như họ. Chúng ấy lấy giáo pháp của mình ra nói thì ban đầu ta cũng nói pháp giống như họ, rồi sau đó ta nói pháp thắng diệu hơn họ. Tuy ta nói như vậy nhưng chúng ấy không ai hiểu biết được. Vì nhân duyên đó mà chúng ấy nghi ngờ cho rằng: “Người vừa nói pháp là Sa-môn, hay Bà-la-môn? Là Trời, Người, hay Ma, Phạm?” Sau đó ta lại nói pháp tối thượng cho họ và chỉ dạy những điều lợi hỷ để thích ứng với họ. Chỉ dạy lợi hỷ rồi, ngay lúc đó ta liền biến mất. Tuy ta ẩn thân tướng như vậy, nhưng chúng ấy cũng không ai hay biết, nên họ nghi ngờ rằng: “Người vừa ẩn thân đó là Sa-môn, hay Bà-la-môn? Là Trời, Người, hay Ma, Phạm?” Này Xá-lợi Tử! Lúc ta hiện thân tướng giống như họ mà họ còn không thấy ta thì làm sao hơn ta. Pháp tối thượng được nói khi ấy là Tri kiến thần thông tối thắng. Ngoài ra các chúng Trưởng giả, Sa-môn, chúng trời Tứ Đại vương,

chúng trời Đao-lợi, chúng ma cũng đều như vậy.

Này Xá-lợi Tử! Xưa kia ta đã từng đến trong chúng hội Phạm thiên vô số trăm ngàn lần. Hình tướng của chúng hội ấy như thế nào thì ta cũng hiện hình tướng giống như họ. Ánh sáng của chúng ấy ra sao thì ta cũng hiện đầy đủ tướng ánh sáng như họ. Chúng ấy đem giáo pháp của mình ra nói, thì ban đầu ta cũng nói pháp giống như họ, nhưng sau đó thì ta nói pháp thắng diệu hơn họ. Tuy ta nói như vậy nhưng họ không ai hiểu biết được. Vì thế chúng nghi ngờ cho rằng: “Người vừa nói pháp là Sa-môn, Bà-la-môn, hay là Trời, Người, hay Ma, Phạm?” Sau đó ta nói pháp tối thượng cho họ, chỉ dạy những điều lợi hỷ để ứng hợp với họ. Chỉ dạy lợi hỷ rồi ta liền biến mất. Tuy ta ẩn thân tướng như vậy, nhưng chúng ấy cũng không ai hay biết nên họ nghi ngờ: “Người vừa nói pháp là Sa-môn, Bà-la-môn, là Trời, Người, hay Ma, Phạm?” Này Xá-lợi Tử! Lúc ta hiện thân tướng giống như họ mà họ vẫn còn không thấy thì làm sao hơn ta. Pháp tối thượng được nói khi ấy là Tri kiến thần thông tối thắng.

Này Xá-lợi Tử! Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết như vậy, vì không tin mà ông ta phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi Tử! Con đường đưa đến địa ngục, nghiệp nhân đưa đến cảnh giới địa ngục ấy cho đến quả báo mà các hữu tình kia phải chịu ta đều biết rõ. Lại nữa, con đường đưa đến súc sinh, nghiệp nhân đưa đến cảnh giới ấy, cho đến quả báo mà hữu tình kia phải chịu ta đều biết rõ. Con đường đưa đến ngã quỷ, nghiệp nhân đưa đến cảnh giới ấy cho đến quả báo mà hữu tình kia phải chịu ta đều biết rõ. Tất cả con đường đưa đến cõi A-tu-la, Trời, Người... tất cả nghiệp nhân đưa đến các cảnh giới ấy, cho đến tất cả quả báo mà chúng hữu tình kia phải thọ nhận ta đều biết rõ.

Này Xá-lợi Tử! Thánh đạo đưa đến Niết-bàn và pháp Niết-bàn, cho đến hữu tình chứng đắc quả Niết-bàn ta đều thấu rõ đúng như thật. Này Xá-lợi Tử! Đối với việc này, con nhà trưởng giả kia chỉ thấy, chỉ biết, vì không tin, ông ta mới phát ngôn phỉ báng. Do nhận thức ấy, ông ta phỉ báng liên tục nên mau bị đọa vào địa ngục.

□